

Kız ve Küçük Fil



Ebru Mina TOMURCUK

Kız ve Küçük Fil

Ebru Mina TOMURCUK



Maya, otların altın bir deniz gibi dalgalandığı aydınlık savanın kenarında yaşıyordu. Kırmızı puantiyeli en sevdiği sarı elbisesini giyer, koşarken iki siyah örgüsü zıplardı. Her örgünün ucunda kırmızı bir kurdele bağlıydı. Her sabah güneşe merhaba der ve savanın bugün ona ne göstereceğini merak ederdi.



Bir sabah Maya, uzun akasya ağacının yanında yumuşak, beceriksiz bir takırtı duydu. Köklerin arkasında, dizinden büyük olmayan küçük bir fil yavrusu duruyordu. Derisi yumuşak, lavanta grisiydi; kulakları kocaman ve sarkıktı, içleri soluk pembeydi ve alnında minik, parlayan bir yıldız pırıldıyordu. "Merhaba," diye fısıldadı Maya. "Ben Elly," dedi fil, çok yumuşak bir sesle.



Elly'nin bir ön bacağında tek mavi boncuklu, örme ot bir halhal vardı. Minik beyaz dişlerini oynattı ve büyük mavi gözlerini kırptı. "Toprakta büyü hissedebiliyorum," dedi. "Bugün bir şey eksik." Maya dikkatle dinledi. Savan sessizdi, fazla sessiz. Kuşlar ötmüyordu ve rüzgâr sanki nefesini tutuyordu.



Maya ve Elly, bütün hayvanların genellikle su içtiği eski su çukuruna yürüdüler. Ama vardıklarında yalnızca kuru, çatlamış çamur vardı. Su yok. Sıçrama yok. Gülüşen kuşlar yok. "Su nereye gitti?" diye sordu Maya. Bir kertenkele kuyruğunu salladı ve "Artık kimse paylaşmıyor. Bu yüzden su gitti," dedi. Elly'nin yıldızı daha parlak parladı.



İki arkadaş kayıp su çukuruna bulmaya karar verdiler. Kalplerinde takım çalışmasıyla savanı geçmeye koyuldular. Maya eski kahverengi sandaletleriyle hafifçe yürüdü, Elly de yanında sallana sallana koştu, sarkık kulakları çırpınıyordu. "Onu bulacağız," dedi Maya. "Birlikte." Elly küçük hortumunu kaldırdı ve cesur, neşeli bir ses çıkardı.



Kısa süre sonra, bir dikenli ağacın en yüksek yapraklarını kemiren zürafa Zuri'yle karşılaştılar. Uzun boynu yukarı, daha yukarı uzanıyordu ve altın rengi tüyleri kahverengi yamalarla kaplıydı. "Su çukuruna gördün mü?" diye sordu Maya. Zuri arkasını döndü. "Hiçbir şey paylaşmam," dedi gururla, kırmızı tüy kolyesini sallayarak. "Bu yapraklar benim." Elly'nin yıldızı yumuşakça parladı.



Maya tartışmadı. Sıcak çimlere oturdu ve yumuşak bir sesle, "Aç olmalısın, Zuri. İnsan açken nazik olmak zordur," dedi. Zuri'nin uzun kirpikleri kırpıldı. Kimse ona hiç bu kadar yumuşak konuşmamıştı. Başını eğdi. "Belki biraz paylaşabilirim," diye mırıldandı. "Ve belki aramana yardım edebilirim."



Sonra, parlak çakıl taşlarıyla dolu örme çantasına sarılmış kaya üstünde oturan babun Bobo'yu buldular. Pembe yüzü onlara kaşlarını çattı. "Gidin buradan," diye homurdandı. "Kimseye yardım edemeyecek kadar çakıllarımı saymakla meşgulüm." Maya onun becerikli ellerini ve bilge kehribar gözlerini fark etti. "Bunlar çok güzel çakıllar," dedi nazikçe. "Ama bir arkadaş, dolu bir çantadan daha değerlidir."



Bobo akıllarına baktı. Maya'nın sıcak glmsemesine baktı. Yavaşa antasını açtı. "Belki bir tanesini paylaşabilirim," dedi. Elly yumuşaka ses ıkardı ve bu nazık ses Bobo'nun huysuz kalbini yatıştırdı. "Ama suyun nereye gittiğini hâlâ bilmiyorum," dedi Bobo. "Sadece eski pınarın birçok kayanın altında gömlü olduğunu biliyorum." Maya glmsedi. "O zaman kazarız."



Hayvanlar çalışmaya başladı. Zuri uzun boynunu yukarı uzattı ve gözcü oldu. "Düz taşlardan bir yol görüyorum!" diye seslendi. Bobo'nun güçlü elleri kayaları tek tek yuvarlayıp attı. Maya küçük taşları kenara taşıdı, Elly de yuvarlak küçük başıyla itti. Ama iş zordu ve kısa süre sonra herkes yorgun ve sinirliydi. "Çok yavaşsın!" diye çıkıştı Bobo.



"Boynun yolumu kapatıyor!" diye homurdandı Zuri. Hayvanlar birbirine yardım etmeyi bıraktılar. Sırtlarını döndüler. Maya üzüldü. Sonra Elly ortaya yürüdü ve yumuşak, pırıltılı bir ses çıkardı. Alnındaki parlayan yıldız ışıldadı. "Arkadaşlar," dedi Maya yumuşakça, "suyu tek başımıza bulamayız. Nezaket ve takım çalışması homurdanmaktan daha güçlüdür." Hayvanlar sustu.



Önce Zuri başını kaldırdı. "Özür dilerim, Bobo," dedi. "Ellerin boynumdan çok daha güçlü." Bobo kehribar gözlerini kırptı. "Ve senin gözlerin uzağı görebiliyor," dedi. "Ben de özür dilerim." Tek tek yeniden başladılar, birbirlerine yardım ettiler. Bobo kayaları temizledi, Zuri yukarıdan izledi, Maya ve Elly kuru toprağı yumuşatmak için büyük yapraklarda su taşıdı.



Aniden Zuri bağırdı: "Görüyorum! Su çukuruna görüyorum!" Uzun boynu düz taşların ötesindeki savanı gösterdi. Herkes aceleyle birlikte koştu, engebeli arazide birbirine yardım etti. Bobo, Elly'yi bir kütüğün üzerinden kaldırdı. Zuri burnuyla Maya'yı nazıkçe dürttü. Ve orada, güneşte pırıldayan su çukuruna, dolu, parlak ve maviydi.



Hayvanlar su içti, sıçradı ve güldü. Zuri yüksek yaprakları kuşlarla paylaştı. Bobo çantasını açtı ve her arkadaşına parlak bir çakıl taşı verdi. Maya, Elly'nin mavi boncuğuna kırmızı bir kurdele bağladı ve Elly'nin yıldızı sıcak ve parlak parladı. "Başardık," dedi Maya. "Tek başımıza değil," dedi Elly. "Birlikte."



O günden sonra savan bir daha asla sessiz kalmadı. Kuşlar öttü, hayvanlar paylaştı ve su çukuruna dolu kaldı. Zuri, Bobo, Maya ve Elly her sabah suyun yanında buluştu. Nezaketin kalıcı bağlar yarattığını ve şefkatli kalplerin büyük sorunları çözebileceğini öğrendiler. Bobo çakıllarını sakladı, ama artık onları herkesle mutlulukla paylaşıyordu.



Maya sıcak akşam ışığında oturdu, örgüleri dalgalanıyordu, Elly de yanına kıvrılmıştı. "Biliyor musun," dedi, "en güzel büyü suda değildi." Elly büyük, pembe içli kulaklarını yana eğdi. "İçimizdeydi," dedi ve yıldızı pırıldadı. Savan altın renginde parladı ve arkadaşlar birlikte dinlendi, mutlu ve nazik. Ve bu mutluluk, hiç bitmeyen bir dostluk gibi uzun, çok uzun bir süre devam etti.